

BAL KHABRA

REVOLVE

OFF THE ICE 3

Vertaald door Marleen Ziemerink

AMSTERDAM · ANTWERPEN

‘Je drugstest was positief.’

Fuck.

Mijn telefoon zit nog steeds tegen mijn oor geplakt als ik mijn kop tegen het stuur aan laat vallen. Het koude leer drukt tegen mijn voorhoofd als ik de neiging onderdruk om er net zo lang tegenaan te bonken totdat ik ben vergeten wat er allemaal is misgegaan sinds ik gisteren op de campus ben aangekomen.

Het nieuwe studiejaar op de universiteit van Dalton is officieel begonnen. Nou ja, de colleges beginnen pas over een paar dagen, maar het ijshockeyseizoen is officieel van start gegaan. Coach Kilner is niet zoals andere coaches, want hij is erop gebrand om alle introducties zo snel mogelijk achter de rug te hebben. Hij is zoals altijd vastbesloten om geen kostbare oefentijd te verspillen. Ik zie voor me hoe hij elke ochtend, badend in het zweet, wakker schiet en obsessief controleert of hij nog wel het record heeft voor de meeste gewonnen Frozen Fours op een rij.

Dus je kunt je voorstellen dat mijn kater uit het raam vliegt nu ik om zes uur 's ochtends die levensveranderende woorden uit de mond hoor van Vik Chopra, een derdejaarsstudent geneeskunde. Al zou ik die kater niet eens moeten hebben.

Vik doet vrijwilligerswerk in het ziekenhuis van de universiteit van Dalton en is altijd de eerste die alles weet als het gaat om de gezondheid van de sporters. Hij wilde zich vorig jaar aansluiten bij Kappa Sigma Zeta en ik heb hem geholpen om toegelaten te

worden. Nou, hij heeft met dit telefoontje zijn schuld dubbel en dwars terugbetaald.

Het feestje van vorige week, precies vóór de drugstest van de start van het seizoen, was eerder een verzameling van zweterige lichamen, drank en marihuana. Niet heel bijzonder – zeker niet als je kijkt naar de feestjes die ik heb gegeven waar het er een stuk wilder aan toeging – maar ik kan me weinig herinneren, behalve twee meisjes, een brunette en eentje met roze haar, die me wel heel graag mee wilden nemen naar hun slaapkamer. Het was geweldig, dat is altijd zo als ik erbij betrokken ben, en we hebben niet geslapen die nacht. Dat was ook de reden dat ik pas midden op de middag wakker werd, met de zon recht in mijn gezicht en striemen op mijn pols.

Mijn geheugen laat me behoorlijk in de steek, maar ik denk dat het beter is als ik niet precies weet hoeveel ik heb gedronken. En misschien is het ook maar beter dat ik niet weet of ik meer dan whisky en bier heb genomen. Fuck, dat heb ik overduidelijk dus wél gedaan.

Wat ik me wel – levendig – herinner, is het gesprek met mijn ouders voordat ik het huis verliet. Ik had halverwege het gesprek opgehangen, en dat was precies het moment dat Tyler Sampson, een van onze captains, me een berichtje stuurde over het feestje. Als ik niet zo geïrriteerd was geweest door het telefoontje, dan had ik verdomme het benul gehad om de uitnodiging af te slaan. Het eerste teken dat dit semester verschrikkelijk is begonnen is het feit dat ik vrijwillig naar een feestje van Yale ben gegaan.

‘Is er iets wat je kunt doen?’ vraag ik.

Met andere woorden: *Laat het verdwijnen.*

Ik weet dat ik daarmee veel van Vik vraag, want hij is hier op een studiebeurs én hij is de voorzitter van de feestcommissie van onze studentenvereniging. Die vent organiseert fondsenwerfers en ziet erop toe dat de feestjes in het huis goed verlopen. En dat allemaal omdat hij zo is. Hij is het soort man bij wie je je drankje kunt achterlaten, terwijl ik juist degene ben die het zal opdrinken. Hij is verdomme een heilige. Zijn zusje daarente-

gen... Laten we het erop houden dat zij de reden is dat ik om zes uur 's ochtends op de parkeerplaats van Iona House zit. Maar dat vertel ik hem niet.

'Je weet dat ik alles voor je zou doen, D,' zegt Vik met een diepe zucht. 'Maar zelfs een niet-doorslaggevende test zou vragen oproepen. Ook in dat geval zal er een mail worden gestuurd naar de sportdirecteur en je coach.' Op de achtergrond hoor ik het getik van een toetsenbord. 'Voor nu kan ik je resultaten op "privé" zetten en ik zal kijken wat ik verder voor je kan doen.'

'Dat waardeer ik, man. App me als je meer weet.' Ik laat mijn telefoon in de middenconsole van mijn auto vallen. Als dit uitkomt ben ik de lul. Ik ben afgelopen maand door New York geselecteerd, maar dat betekent helemaal niets, aangezien ik nog geen contract heb getekend. Er is niks wat je sneller weer met beide voeten op de grond zet dan een positieve drugstest.

De zon is nog steeds niet helemaal op als ik wegrij bij Iona House. Gisteravond had Mehar, Viks zusje dat in het duikteam zit, me uitgenodigd voor hun feestje om de start van het seizoen in te luiden. Ze zei dat ik haar deed denken aan Nicolas Vasquez, een voetballer waar ze geobsedeerd door is. En dat maakte me helemaal niets uit toen ze vroeg of ik mee wilde naar haar studentenkamer. En wat bleek? Het was niet Nicolas' naam die over haar lippen tuimelde toen haar handen over mijn lichaam dwaalden en haar benen om mijn middel gewikkeld zaten.

Zodra ik het ijshockeyhuis in stap – mijn heiligdom net buiten de campus, want ik weiger in het verenigingshuis te wonen – zie ik Kian op zijn buik op de vloer van de woonkamer liggen. Een studieboek ligt opengeslagen op de koffietafel met een schaal met zompige ontbijtgranen ernaast.

Kian Ishida en ik zijn al vrienden sinds groep twee. Toen dacht ik nog dat hij het stille nieuwe kind was dat vanuit Japan naar Connecticut was verhuisd om bij zijn tante te gaan wonen. Sinds dat moment hebben we samen vaker moet nablijven dan ik kan tellen, en het is ons met moeite gelukt om toegelaten te worden tot Dalton.

Gisteren hebben we samen beloofd dat dat ons laatste feestje was en dat we ons dit semester zouden gedragen. Ons afgelopen semester was hels: coach Kilner heeft ons het hele seizoen gemarteld nadat Yale onze campus had vernield toen we hen hadden uitgenodigd voor een feestje. Dus ook al stond Kian gisteravond nog op tafel karaokeliedjes te schreeuwen, het is hem wel gelukt om zichzelf met kater en al uit bed te sleuren om alvast wat colleges voor te bereiden.

‘Wat doe je?’ vraag ik.

‘Ik geniet van wat tijd met de vloer.’ Zijn stem klinkt gedempt door het Perzisch tapijt.

‘Dat tapijt is smerig.’ Het lag daar al toen we hier kwamen wonen en ik kan me niet voorstellen dat de feestjes van de afgelopen jaren hebben geholpen.

‘Net als ik,’ antwoordt hij. Plotseling springt hij overeind en grijpt klungelig naar zijn telefoon. ‘Heb ik mijn studiegroep gemist?’ Hij zucht diep als hij beseft hoe vroeg het nog is.

In de keuken rommel ik in de koelkast, ook al weet ik dat we alleen nog maar wat twijfelachtige restjes hebben staan. O, en vergeet de halfllege flessen met sauzen en melk, een oud brood en wat sinaasappelsap niet.

Kian komt achter me aan de keuken in. ‘Waarom ben jij zo vroeg al wakker? We hebben vanmiddag pas training. Al zijn Sebastian en Cole al op de ijsbaan. Die twee doen er alles aan om Kilner niet nu al kwaad te maken.’

Dat verklaart waarom ik onze andere twee huisgenoten en inmiddels vierdejaars nergens kon vinden. Het is het eerste semester sinds Aiden Crawford, onze voormalige captain, en Eli Westbrook, een van onze verdedigers, zijn verhuisd om professioneel ijshockey te gaan spelen, en het huis voelt leeg zonder hen. Als Kian en ik de afgelopen vier jaar de kantjes er niet vanaf hadden gelopen, in de verwachting dat we wel snel zouden worden geselecteerd, dan zouden wij hier nu ook niet meer wonen. In plaats daarvan zitten we hier vast voor een laatste semester, en hebben we nog bij geen team getekend. Gelukkig zijn we wel opgeroe-

pen, maar we moeten nog steeds ons diploma halen voordat we volgend jaar mogen spelen.

‘Ik ben net pas thuis.’ Ik klok een halfleeg pak sinaasappelsap naar binnen. Ik zou een grote idioot zijn als ik Kian nu zou vertellen dat ik het misschien wel voor mijn hele leven – en voor het hele team – heb verpest. Die vent is iets te obsessief als het gaat om het fixen van dingen voor anderen, en dat is wel het laatste wat ik nu kan gebruiken.

‘Was je bij Crystal? Jullie hadden het gisterenavond behoorlijk gezellig.’

Ik kan me weinig herinneren, behalve dat ik vanmorgen wakker werd naast iemand die absoluut niet Crystal heet. Al krijg ik nu wel levendige beelden van hoe Kian zijn shirt van zijn lijf scheurde omdat het in brand stond, en iedereen vervolgens in het zwembad sprong. Dat verklaart mogelijk ook waarom ik een shirt draag dat niet van mij is. Ik heb vermoedelijk ook in het zwembad gelegen.

‘Gaaf het wel?’ vraagt hij als ik geen antwoord geef.

Hij staart me aandachtig aan, wachtend op een uitleg waarom ik al zo vroeg thuis ben. Nadat Vik me een berichtje had gestuurd dat ik hem moest bellen, ben ik Iona House uit geglipt en naar mijn auto gelopen.

‘Waarom zou het niet gaan?’

‘Ik vraag het alleen maar.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Trouwens, dit is voor jou bezorgd.’ Kian overhandigt me een witte envelop, en zodra ik het pretentieuze wapen van de Donovans zie, verfrommel ik het bijna in mijn vuist.

‘Bedankt,’ mompel ik.

‘Ziet er superchic uit. Wat is het?’

Ik klem mijn kaken op elkaar als ik denk aan de videochat van vorige week. Mijn ouders hadden allebei een grote glimlach op hun gezicht gehad, al was die van mijn moeder zwak, en mijn vader had zijn neppe grijs opgeplakt. Hun hoofden zaten dicht tegen elkaar, alsof ze zichzelf voor de gek probeerden te houden. Ze hadden het erover om opnieuw te beginnen, om het gezin weer in

de oude glorie te herstellen, alsof er helemaal niets was gebeurd. Ik heb opgehangen voordat ze hun verhaal konden afmaken.

Hoe kon mijn moeder daar zitten en simpelweg al die slapeloze nachten vergeten? Al die dagen waarop ze niets at? De keren dat ik voor het eten voor mijn zusje Ada moest zorgen, op de momenten dat ze haar niet eens aan kon kijken?

‘Niets belangrijks.’ Ik been naar mijn kamer voordat hij nog een miljoen andere vragen kan stellen. Ik gooi de envelop op mijn bureau en hij belandt achter het lijstje met de foto van Ada en mij tijdens onze laatste kunstschaatscompetitie. We vonden die tijd samen fantastisch, totdat we beseften dat onze moeder als enige bij die wedstrijden kwam opdagen.

Ik loop rechtstreeks door naar de badkamer, omdat ik heel graag de geur van bier en marihuana van me af wil spoelen. Mijn kamer is niet bepaald bijzonder, maar mijn badkamer is mijn heiligdom. Toen Aidens grootouders toen hij hier ging studeren het huis voor hem kochten, aarzelde hij geen seconde om ons allemaal een kamer aan te bieden. Hij weigerde huur te vragen, ook al heb ik eindeloos lang aangeboden om die wel te betalen. Ik ben dankbaar, vooral omdat ik technisch gezien een actief lid ben van Kappa Sigma Zeta.

Het was niet mijn plan geweest om tijdens de introductieweek zo straalbezopen te worden dat ik me per ongeluk aanmeldde en ter plekke werd toegelaten. Kian daarentegen probeerde lid te worden, maar werd juist niet geaccepteerd. Dat heb ik nog weken moeten aanhoren.

Ik stap onder het water en mijn haar raakt direct doorweekt. Restjes zeep glijden langs mijn lichaam. Het gebons van mijn hoofd na Viks nieuws, de uitnodiging van mijn ouders en het roekeloze gezuip van gisteravond stromen langzaam het doucheputje in. Dit is de enige plek waar ik kan ademen en net kan doen alsof ik mijn leven op orde heb. Niemand is hier ooit geweest, en dat is precies hoe ik het graag heb.

Als ik uiteindelijk ben aangekleed, bonst Kian op mijn deur. ‘De training is vervroegd,’ schreeuwt hij. ‘Ik wacht in de auto op je.’

Het scherpe geluid van het fluitje van de coach galmt door mijn kater. 'Zag dat eruit als een team dat op hoog niveau speelt? Jezus christus, kinderen spelen nog beter dan jullie vandaag hebben gedaan.'

'Maar u moet toegeven, die kinderen zijn behoorlijk goed,' zeg ik.

'Gun ons wat ruimte, coach. We zijn net terug van onze zomervakantie. U weet hoe dat is.' Kian knipoogt en schaatst naar Kilner toe om hem speels in zijn buik te stompen.

De coach is misschien wat langzamer tegenwoordig, maar hij kan ons allemaal met gemak aan als we één op één tegenover elkaar staan. Hij negeert de por en breekt gelukkig niet de hand van onze rechtsbuiten.

'Jullie weten wat je te doen staat, en ik verwacht dat jullie de volgende training op het ijs staan alsof jullie niet de hele zomer hebben liggen lanterfant. De nieuwe captain zorgt daar wel voor, toch, Dylan?'

Huh? 'Bedoelt u niet Sampson?'

Tyler Sampson, de vervangende captain nadat Aiden weg was gegaan, schudt zijn hoofd. Hoewel ik bijna de hele zomer met Sampson heb doorgebracht, hebben we het zelden over iets anders gehad dan onze dronken avonturen. Het was makkelijk. We werden straalbezopen, en begonnen vervolgens weer van voor af aan.

'Ik heb me teruggetrokken als captain,' zegt hij, en iedereen wordt stil. 'Met de vooropleiding voor rechten heb ik niet genoeg tijd, dus ik kan niet de captain zijn die dit team nodig heeft. En we hebben voor jou als captain gestemd.'

Gestemd? Wanneer hebben we in hemelsnaam gestemd?

'Als je de stemming hebt gemist, dan heb je je recht op democratie opgegeven,' zegt de coach.

Kian schaatst achteruit, waardoor hij tegen me op botst. 'Her-

inner je je Aidens verjaardag vorig semester? Je was de volgende ochtend niet bij de training, en toen hebben we gestemd.'

Ik krijg een knoop in mijn maag als ik aan die avond denk. Het was februari toen mijn moeder me huilend opbelde. Dat mijn vader nooit thuis was, en dat ze er helemaal klaar mee was.

Ik draai me om en zie hoe alle jongens me aankijken alsof dit de normaalste zaak van de wereld is. En dan besef ik dat de meeste van deze idioten lid zijn van een studentenvereniging. In mijn poging om meer betrokken te zijn bij het team en de vereniging heb ik een aantal van hen onder mijn hoede genomen. Ze hebben tijdens solosessies met mij geoefend, maar dít was nooit mijn doel geweest. Ik ben verdomme hun messias geworden.

'Heet jullie nieuwe captain maar welkom: Dylan Donovan.'

Het geschreeuw en gejoel echoën over de ijsbaan, maar ik heb dit nieuws nog niet eens verwerkt. Cáptain? Echt niet.

'Coach, dit kunt u niet menen.'

'Ik heb geen controle over de stemming. Dit is wat je teamgenoten wilden. En aangezien je volgend jaar naar New York gaat, is het niet verkeerd om wat leiderschap en discipline te leren.'

Yep, ik ga zo echt overgeven. Zijn woorden steken nog iets harder in een al leeggelopen ballon.

'Heb ik hier zelf geen keuze?'

'Het is tijd om de verantwoordelijkheid te nemen, Donovan. Vanaf nu kun je er geen potje meer van maken.'

Ik moet hem vertellen over de drugstest. Ik moet wat zeggen, maar iets in me hoopt dat Vik het voor me kan oplossen, en dat ik niets hoeft te doen met deze klerezooi.

'De nieuwe opstelling zal bij de volgende training bekend worden gemaakt. Wegwezen,' eindigt Kilner uiteindelijk zijn verhaal.

In de kleedkamer schreeuwen de jongens 'Double D!' totdat ik op het punt sta om iemand in elkaar te meppen. Ik ruk mijn kleren uit, en mijn frustratie borrelt naar de oppervlakte terwijl ik naar mijn shirt kijk. Ooit, lang geleden, zag ik voor me hoe er een 'C' op zou staan. Maar die droom vloog het raam uit toen

iedere sportcommentator en scheidsrechter me 'roekeloos' en 'impulsief' noemde.

Kian komt met een schaapachtige glimlach naar me toe. 'Ik heb als grapje op je gestemd.'

'Ja, nou, jouw fucking grapje is nu mijn realiteit.'

Hij laat zich naast me op het bankje zakken. 'Het is maar voor één semester. Zo erg kan het niet zijn.'

Wanneer ik het niet meer aankan, loop ik naar Kilners kantoor, en onderweg naar buiten zijn er een paar jongens die me feliciteren. Maar net op het moment dat ik zijn deur wil opengooien, blijf ik staan.

Kilners teleurgestelde gezicht is het ergste wat ik ooit heb meegemaakt. En ik kan hem niet vertellen waarom het een slecht idee is dat ik captain ben. Niet totdat ik dat met die drugstest heb geregeld.

Ik zet een stap achteruit, en op dat moment duwt Kian tegen mijn schouder, waarmee ik weer in de realiteit beland. De realiteit waarin niemand weet wat voor een puinhoop ik ervan heb gemaakt. Nog niet in ieder geval.

Kian kijkt op van zijn telefoon. 'Ik weet dat je je nu van je beste kant moet laten zien,' fluistert hij. 'Maar Beta Phi houdt vanavond een feestje.'

Ik zou dit niet moeten doen, niet met alles wat er op het spel staat, maar fuck it. Dat is een probleem voor morgen.

'Ik ga mee,' zeg ik.